

Arrest

nr. 326 555 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2024 met refertenummer 123174.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 7 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesesememorie zal worden ingediend - “geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld”. De vreemdeling is er immers “niet (...)toe gehouden zijn synthesesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesesememorie, over zeven extra dagen.” (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 maart 2025 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 5 mei 2025, alwaar de mogelijkheid werd geboden om te reageren op de in de beschikking van 10 maart 2025 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen dat hun laattijdige reactie op de vraag naar het al dan niet neerleggen van een synthesesememorie is te wijten aan het gegeven dat woonplaatskeuze werd gedaan op hun eigen adres en niet op het kantooradres van de dominus litis, zodat deze laatste niet tijdig actie heeft kunnen ondernemen. Daarnaast wijzen zij erop dat de termijn van acht dagen om hun intenties inzake het neerleggen van een synthesesememorie kenbaar te maken zeer kort is, mede gelet op het feit dat zij beschikken over een termijn van veertien dagen om de brief waarin hiernaar wordt gevraagd te gaan afhalen. Zij stellen dat indien zij deze laatste termijn ten volle zouden benutten, hun antwoord steeds laattijdig zou zijn. De verzoekende partijen menen dat in deze moet worden uitgegaan van de datum van effectieve kennisname, dit in het licht van hun recht op toegang tot de rechter zoals gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Met deze uiteenzetting maken de verzoekende partijen evenwel niet aannemelijk dat binnen een termijn van acht dagen werd geantwoord op de vraag of zij een synthesesememorie wensten neer te leggen en tonen zij evenmin aan dat er sprake was van enige vorm van overmacht. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien, noch vermeden (cf. RvS 11 mei 2006, nr.158.609). Dat de brief van de griffie waarbij zij werden uitgenodigd om hun intenties betreffende het al dan niet neerleggen van een synthesesememorie mee te delen werd verstuurd naar het eigen adres van de verzoekende partijen, en niet naar het kantooradres van hun advocaat, is het rechtstreekse gevolg van de keuze die zij en de door hen geconsulteerde advocaat zelf maakten om woonplaatskeuze te doen op hun persoonlijk adres. Er kan derhalve geen sprake zijn van een situatie die, buiten de menselijke wil om, niet kon worden voorzien, noch vermeden.

De toelichting van de verzoekende partijen dat de termijn van acht dagen om hun intenties inzake het neerleggen van een synthesesememorie kenbaar te maken zeer kort is, mede gelet op het feit dat zij beschikken over een termijn van veertien dagen om de brief waarin hiernaar wordt gevraagd af te halen, doet geen afbreuk aan de in de beschikking van 10 maart 2025 opgenomen vaststellingen. De Raad van State bevestigde immers reeds dat, wanneer de met toepassing van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet verstuurd brief aangetekend aan de verzoekende partij wordt verzonden, het in artikel 39/57, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalde vermoeden dat de termijn begint te lopen “*vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst*” van toepassing is (cf. RvS 26 juni 2018, nr. 241.904) Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt

eveneens dat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig is geschied indien de postbode zich aan de woning van de bestemming heeft aangemeld en, wanneer hij de brief niet persoonlijk aan de bestemming of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de bestemming een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 17 februari 2011, nr. 211.337; RvS 1 februari 2012, nr. 217.654). Het is, voor het doen ingaan van de termijn, dus niet vereist dat de aangetekende brief aan de bestemming persoonlijk wordt overhandigd, noch dat de bestemming die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbidding (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.624). In casu is het niet betwist dat de aangetekende brief van de griffie binnen de drie werkdagen na de afgifte aan de postdiensten werd aangeboden op de gekozen woonplaats van de verzoekende partijen, zodat de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn op deze derde werkdag is kunnen ingaan. Het gegeven dat de verzoekende partijen over een termijn van veertien dagen beschikten om de betrokken aangetekende zending af te halen op het postkantoor kan geen afbreuk doen aan het bij artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vastgelegd vermoeden.

Waar de verzoekende partijen daarnaast nog wijzen op hun recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 van het EVRM, dient allereerst te worden opgemerkt dat de verwijzing naar artikel 6 van het EVRM niet dienstig is, nu de in casu bestreden akten beslissingen zijn inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en deze beslissingen niet vallen onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409). Verder verhindert het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintwerp/Nederland, 114). Zoals reeds werd aangegeven in de beschikking van 10 maart 2025, oordeelde het Grondwettelijk Hof – in het licht van de bepalingen van artikel 13 van het EVRM – dat de verplichting om de griffie binnen een termijn van acht dagen in te lichten of er al dan niet een synthesememorie zal worden ingediend geen afbreuk doet aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen elementen hebben aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 10 maart 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK